

»Izginitel!« zapove vojak.

Kakor da bi se bili v tla vdrli, črnih vojakov ni bilo nikjer več videti, napadalcev pa tudi ne, zakaj zbežali so vsak na svoj dom ali pa se poskrili po skrivnih skrivališčih.

»Ha, Luciferjeve hlače pa niso kar tako!« izusti vojak, vzame preko obširnega gozda pot pod noge ter pride v veliko mesto do imenitnega brivca in se seveda takoj oglasi pri njem. Ta ga pošteno obrije in očedi. Da ne za majhne denarce, se zna. Tudi mu preskrbi brivec novo obleko. Precej denarja je moral vojak šteti zanjo. Ko se je preoblekel in je bil nov od pete do glave, bi ga morali videti. Bil je fant od fare, postaven in čeden, da ga je cesta gledala, kadar je korakal po njej. O, to bi se sto in stokrat pokesale krčmarjeve hčere, ki so ga tako grdo odslovile, ko bi ga zdaj zagledale!

Žalost.

Oblaček, kam tak žurno zdaj,
le malo tu postoj,
za mamico tak rad bi v raj,
daj, vzemi me s seboj!

Potoček, kam hitiš šumljat,
le malo tu postoj,
v nebesa k mamici bi rad,
daj mi, da grem s teboj!

Oblaček in potoček sta
zbežala brez sledu,
vsi upi svetli iz srca,
le žalost je še tu!

Danilo Gorinšek.

Črni oblaki.

Prek neba drve oblaki,
kakor oglje črni mački,
danes še nesreča bo,
črni mački dirjajo.
Ej, oblček za oblčkom,
maček črn za črnim mačkom,
milijon tako drvi,
ej, nesreča že preži.

Kjer črn maček — tam nesreča,
je na nebu črna gneča,
črni mački se tepo,
da kar iskre švigajo.
Trde, trde so butice,
grenke, grenke so solzice,
črni mački jokajo,
dežek pada na zemljó.

Danilo Gorinšek.